

Szép kis város Selmecebánya a' biz a...

Hagyományossá vált hogy az Erdészeti Egyesület Kecskeméti Helyi Csoportja október második hétvégéjén felkerekedik egy kétnapos kirándulásra az ország valamelyik kies zugában körülnézni, szakmai tapasztalatot szerezni, kapcsolatot, barátságot ápolni, építeni. Ez alkalommal azonban tovább merészkedtünk és az országjárásból határon túli kirándulás, a szokásos kétnapos programból pedig egy nagyon szép hosszú hétvéges szakmai, szakmatörténeti út ke-
rekedett.

Programunkat Budapesten az Országháznál kezdtük és Ipolyságon keresztül Selmecebányát tettük célba. Hazai földön a Pili Parkerdő Zrt. és az Ipoly Erdő Zrt. voltak a vendéglátóink, külhonban pedig dr. Bartha Dénes és dr. Oroszi Sándor, Selmec történetének legkiválóbb specialistái voltak a kalauzaink.

A Lapokban is hírt adtunk már róla, hogy a megújult fővárosi Kossuth tér parképítési munkáját a kivitelezéstől a 2015. év tavaszi fenntartásig a KEFAG Zrt. végezte alvállalkozásban. Most jött el annak az ideje, hogy ezt az országosan is kiemelt, folyamatosan reflektorfényben lévő munkát, a KEFAG Zrt. vállalkozási tevékenységének ez évi gyöngyszemét, a kivitelezést lebonyolító Juniperus Parkerdészeti munkatársainak – Bekőné Polner Katalin erdészeti igazgató és Szalontai Sándor vállalkozásvezető – kalauzolásával testközelből is megtekintsük.

A metropoliszt elhagyva utunk a Pili Parkerdő Zrt. Budakeszi Vadaspark-

jába vezetett, ahol Szabó Péter igazgató és lelkes munkatársai vezetésével élmenygazdag állatkerti sétán vehettünk részt, betekintést nyerve a közjóléti munka kulisszatitkaiba, elcsenve egy-két ragyogó ötletet a közönségkapcsolat ott megvalósuló professzionális gyakorlatából. Nemcsak a csoportunkban lévő gyerekeknek volt felejthetetlen élmény ez a bemutató, de még az öszülő halántékú felnőttek is meghatódtak azokon az attrakciókon, amit a szakvezetők elértek az állatokkal. Minden elismerésünk a park összes dolgozójának és természetesen Szabó Péter direktornak! Ezúton is üzenjük mindenkinek, hogy ha még nem tette meg, feltétlenül látogassa meg a parkot, nem fogja megbánni!

A nap hátralévő részét az Ipoly Erdő Zrt. területén töltöttük Bernecebaráti térségében. Érkezésünkkor megtisztelt jelenlétével Kiss László, a Társaság vezérigazgatója, egyesületünk alelnöke és Harasztói Gyula vezérigazgató-helyet-

tes, az Erdészeti Lapok Szerkesztőbizottságának korábbi elnöke, akiknek ezúton is szeretnénk köszönetet mondani, hogy lehetővé tették és megszerverték számunkra az esti programot.

A hosszan tartó vacsorával egybekötött baráti beszélgetés előtt Varga Zoltán erdészettervezető vezetésével, aki egyben az egyesület helyi csoportjának titkára is, erdei séta keretében ismerkedtünk meg az erdészet szakmai munkájával, helyi specialitásaival. Csoportunk aktív szakszemélyzete a sajátunktól eltérő természeti adottságok miatt kérdések özönével bombázta a helyi vezetőket, akik becsülettel állták a sarat és minden bennünk felmerült kérdést maradéktalanul megválaszoltak. A tapasztalatcsere a terített asztal mellett folytatódott. Az éjjelbe nyúló beszélgetésbe házigazdáink mellett már másnap esti kísérőink, Bartha Dénes és Oroszi Sándor is bekapcsolódtak.

A reggeli és bűcsú után Selmec felé tettük az irányt. A mintegy másfél órányi

Az Ipoly Erdő Zrt. vendégeiként

Csúcsátadók a Szitnyán

utazás alatt ráhangolódásképpen vezetőinktől megkaptuk a selmeci bányászokdás alapvető földrajzi és történeti tudnivalóit. A háromórás délelőtti program során a selmeci Kálváriát az Egyetem épületeit és a Botanikus Kertet tekintettük meg. A csodálatos napsütéses őszi időben lenyűgöző élmény volt a városnézés. Vezetőink nem kíméltek minket, az elmúlt évtizedek során Selmecről felhalmozott ismereteikhez viszonyítottan rendelkezésre álló rövid idő alatt lényegre törően próbálták részünkre tudásukat átadni. Csak az egyéni memoriter befogadóképesség szabott határt az információzón tárolásának, megtartásának. És ez az ebéd után sem történt máshogyan. Az Óvár, Újvár, Klopacska és a temetők felkeresése volt a délutáni program. Külön kiemelném ezek közül a temetőlátogatásokat, ahol rövid megemlékezés mellett leróttuk kegyeletünket a Selmeci Egyetem neves volt oktatói, diákvezetői előtt. Tiszteletünk jeléül koszorút helyezettünk el *Fekete Lajos, Szécsi Zsigmond, dr. Tóth Imre, Péch Antal, Farbak István, Kerpely Antal* és két volt akadémista sírján.

Az estét az igényesen felújított Kachelman panzióban töltöttük, ahol egyben felkészültünk a program másnap délelőtti folytatására.

Vasárnap reggel rövid időre kettévált a csapat. Egyik része a helyi rézbánya-múzeum mélyébe szállt, míg a bátrabbak a csodálatos napsütéses időt kihasználva az 1009 m-es Szinya meghódítását tűzték ki célul. A háromórás fakultatív

leg és kulturálisan is nagyon gazdag nap. Köszönet érte a programot támogatóknak, *Kiss László és Sulyok Ferenc* vezérigazgató uraknak, és a szervezőknek, valamint az abban közreműködőknek, *Szabó Péternek, Joba Ka-*

A selmeci egyetemi botanikus kertben

program után mindkét részleg további élményekkel feltöltődve egyesült, hogy záró programként ismét közösen a közeli Szent Antalban a mesés Kőhary-Coburg kastély megtekintésével véget vessünk tanulmányutunknak.

Emlékeinkben sokáig megmarad ez a három szakmailag, szakmatörténeti-

talinnak, *Szilágyi Zsolt*nak, *Haraszti Gyulának*, *Varga Zoltán*nak, *Pesek Géző*nek, *Bakay László*nak és végül, de nem utolsósorban *dr. Bartha Dénes*nek és *dr. Oroszi Sándor*nak!

Koczka Zoltán

titkár,
OEE Kecskeméti HCs

Munkába menet

– Hová? Hová mégy Paul? – fölkapta a fejét. Mi lehet ez a zizegés, mintha valami öreg film sercegő háttérzaját hallaná és ki szól hozzá a néptelen utcán? Furcsa, hiszen máskor úgy kell átvágnia magát a nyüzsgő tömegen, ilyenkor reggelenként, munkába menet. Végig a sugárúton a városközpont felé, ahol már várta a bank patinás épülete. A pult, a fényesre dörzsölt kárpitú nyikorgó székek, amelyben fészkelődve unottan hallgatta a cserélődő ügyfelek kívánságait. És azok a visszatérő panaszok, az elfuserált életek, a bonyodalmas tranzakciók néhány nyomorult penny kamatnyereségért. Csak a lakossági számlák, mindig csak azok. Az elképesztő mennyiségű ismétlődés és főnöke soha nem pihenő, mindenre odavillanó aranykeretes szemüvege.

– Hová? Hová mégy Paul? – hallotta megint és önkéntelenül is lassabbra fogta a lépést, pedig tudta, hogy már késésben van. Mint mindig. Nem is kellett az órájára néznie. Szinte már hallotta: – Nem elég, hogy unott és fölényes

az ügyfelekkel, de folyton el is késik. Nem mondhatni egyébként, hogy haragudott volna a bossra, csak már szeretett volna túllenni az egész dorgálásán, és behúzódni a maga kis boxába, ami ilyenkor a magány békés cellája lett. Bárcsak már ott ülhetne a nyitás pillanata előtti halk zsongásban, távol ettől az egésztől.

– Gyere közelebb Paul! Állj meg és érints meg egy pillanatra. Na, Paul! Csak egy kicsit! – erre tényleg meg kellett állnia. A hang már egész közel szólt, zizegett, zümmögött, körülvette és mintha valaki megérintette, futólag megcsókolta volna a szemét. Úgy elérőtlenedett valahogy a lába ettől az érintéstől, olyan védtelen, olyan végtelenül jólesően gyámoltalan lett tőle. Felnézett. Csak egy ág volt, egy fa ága. Ott állt éppen a tövénél. Csodálatosan rücskös és mégis finom kérgén játszottak a szélben mozgó ágak árnyai.

– Gyere Paul, gyere és támaszkodj nekem – sutogta a hang – csak egy kicsit. Csak egy percere.

Ki szeret? Ki szeret Téged szegény Paul?

– Senki – mondta a fának – hiszen tudod milyen egyedül vagyok. És már megérintette, meg is simogatta fát és érezte, hogy az beleremeg. Átölelte, illatos kérgébe belecsókolt, hozzásimult, s míg meglepetten érezte milyen puha és rugalmas a törzs, az már körül is vette, védőn magába zárta, már együtt lélegzett vele. Lenézett a járdán felejtett aktatáskájára, ami egyszerre olyan jelentéktelenné vált a benne cipelt iratokkal, bankkártyákkal és igazolványokkal együtt. Már nem kellett nap mint nap a saját lábára állnia, mindenféle mások által kitalált kihívásoknak megfelelnie; érezte, hogy közös törzsük – amelyben susogva vándorolnak a nedvek – milyen szilárd.

Hirtelen az utcán, maga előtt a munkatársát látta elsielni.

– Hová? Hová mégy George? – szólította meg sutogva és ágaival csendben lehajolt az apró teremtményhez ott az utca kövén, a mind üresebb város közepén, ahol óriási fákból erdők nőttek és ahol már nem voltak zajok, csak valami végtelen béke.

Dr. Sárvári János